

Arrest

nr. 213 212 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren de Albanese nationaliteit te hebben, komen vanuit Griekenland naar België. In 2013 bieden verzoekers zich met hun Griekse documenten en hun Albanees paspoort aan bij de gemeente. Zij zijn vergezeld van hun twee minderjarige dochters.

Op 6 februari 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nrs. 153 347 en 153 348 van 25 september 2015 worden deze bevelen vernietigd.

Op 8 februari 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Hij vermeldt dat hij de Griekse nationaliteit heeft en legt een Grieks paspoort voor.

Op 19 januari 2016 stelt de Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van valsheden, Documenten, vast dat het Grieks paspoort van verzoeker vals is.

Op 20 januari 2016 verkrijgt verzoeker een E-kaart.

Op 21 januari 2016 dienen verzoekster en de kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 16 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij het verblijfsrecht als EU-onderdaan wordt ingetrokken op grond van *fraus omnia corrumpit*.

Op 26 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen dat de aanvragen van verzoekster en de kinderen niet verder zullen behandeld worden, omdat de referentiepersoon in werkelijkheid de Albanese nationaliteit heeft.

Op 15 maart 2016 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 15 maart 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod voor vier jaar genomen (bijlage 13*sexies*).

Bij arrest van de Raad nr. 174 403 van 9 september 2016 wordt dit inreisverbod vernietigd.

Op 26 september 2016 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ontvankelijk is.

Op 8 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is. Bij arrest van de Raad nr. 202 710 van 19 april 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 8 augustus 2017 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. De beroepen tegen deze bevelen zijn nog hangende en gekend onder de rolnummers 212 644 en 212 645.

Op 7 november 2017 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet als begunstigde van het statuut langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie die een machtiging tot verblijf aanvraagt met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer (bijlage 41*bis*).

Op 13 november 2017 worden ten opzichte van verzoekers opnieuw bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 november 2017 wordt voor de minderjarige kinderen een aanvraag ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 11 januari 2018 (de beslissing vermeldt verkeerdelijk 2017) wordt de aanvraag van 7 november 2017 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 25 januari 2018 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 23 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 november 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2017 werd ingediend door :

H., E.

nationaliteit: Albanië

geboren te Athene op (...)2002

H. E.

Nationaliteit : Albanië

Geboren te Athene op (...) 2006

adres: (...)

Met als wettelijke vertegenwoordigers de heer H., P., geboren te M. T. op (...) 1967en mevrouw H., M. geboren te M., T. op (...)1970

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wettelijke vertegenwoordigers halen aan dat ze niet kunnen terugkeren naar een land waar E. en E. nog nooit geweest zijn en ze in Griekenland geboren zijn . Echter, ze tonen niet aan waarom het feit dat E. en E. in Griekenland geboren zijn en nooit in Albanië hebben gewoond, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat de kinderen in het land van herkomst geen familieleden meer zouden hebben waarmee het contact hersteld kan worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat E. en E. hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid . De wettelijke vertegenwoordigers tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien werden er geen bewijzen voorgelegd waaruit zou blijken dat ze hier school hebben lopen. Ook het feit dat E. in het 6de leerjaar zit , kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook beweren dat het in het hoger belang is dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt.

Echter, de wettelijke vertegenwoordigers hebben steeds geweten dat de scholing van 2011 tot januari 2016 en van 08.08.2017 tot heden plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van betrokkene toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de wettelijk vertegenwoordigers niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van E. en E. geschaad zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Ze tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat E. en E. hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien de ouders de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen , is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.

Het gegeven dat de moeder mevrouw M. een onbeperkt verblijf in Griekenland heeft en ze een procedure van langdurige ingezetene heeft lopen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van mevrouw M. blijkt dat er een negatieve beslissing is genomen inzake de aanvraag langdurige ingezetene en aldus ook geen recht meer heeft op verblijf hier in België.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”

Op 23 maart 2018 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen tot terugbrenging van hun twee minderjarige dochters. De beroepen tegen deze beslissingen zijn gekend onder de rolnummers 222 574 en 222 575.

Op 14 juni 2018 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in op grond van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet als begunstigde van het statuut langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie die een machtiging tot verblijf aanvraagt met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer (bijlage 41 bis).

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Het verzoekschrift werd ingediend door de ouders in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun twee minderjarige kinderen.

Bij brief van 14 juni 2018 vroeg de griffie aan de verzoekende partijen om een regularisatie van het rolrecht. Er werd daarin onder meer meegedeeld dat het voordeel van de *pro deo* wordt toegekend aan iedere minderjarige op overlegging van een identiteitsbewijs of van enig ander document dat zijn staat bewijst.

Er werd niet gereageerd op deze brief.

Bij brief van 5 juli 2018 werd het rolrecht bepaald voor 4 verzoekers.

Op 13 juli 2018 werd het rolrecht betaald voor 2 verzoekers. Bijgevolg werden de eerste twee verzoekers op de rol ingeschreven en werden de twee laatste verzoekers (de minderjarige kinderen) van de rol geschrapt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het het zorgvuldigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de formele motiveringsplicht van artikel 62

Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM

3. De regelgeving

(eigen onderlijning in citaten)

Het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet. Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.). Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen, (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. Dr. Étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204: "dat niet in redelijkheid kan worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat de deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren").

Op 11.12.2009 vatte de Raad van State dit nog als volgt samen: "dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de

buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

2. Toepassing in concreto

1.

Verzoekers menen vooreerst dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel werd geschonden.

Verzoekers stellen vast dat er geen vastomlijnde definitie is van het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

Zij verwijzen daarom naar regelgeving uit het verleden die als leidraad kan dienen. Zowel in de wet van 22.12.1999 als in de instructie van minister Turtelboom van 26.03.2009 en in de instructie van 19.07.2009 werd een lange duur van procedures aangehaald als basis voor de regularisatie van illegaal verblijf:

Wet 22.12.1999:

"1. De vreemdeling die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die slechts na verloop van meer dan vier jaar een uitvoerbare negatieve beslissing heeft gekregen, 2. de vreemdeling die meer dan vier jaar geleden de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die op het ogenblik van de regularisatieaanvraag nog niet in het bezit werd gesteld van een uitvoerbare beslissing,

3. de vreemdeling, deel uitmakend van een gezin met minderjarige kinderen, die de leeftijd hebben om school te lopen en die op 1 oktober 1999 in België verbleven, die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die pas na verloop van driejaar een uitvoerbare negatieve beslissing heeft gekregen,

4. de vreemdeling, deel uitmakend van een gezin met minderjarige kinderen, die de leeftijd hebben om school te lopen en die op 1 oktober 1999 in België verbleven, die meer dan drie jaar geleden de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd en die op het ogenblik van de aanvraag nog niet in het bezit werd gesteld van een uitvoerbare beslissing;"

Instructie Turtelboom:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden, andere families) voor de asielinstanties"

Instructie 19.07.2009:

"Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure

van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielpprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft."

Vreemdelingen kunnen daarnaast ook een andere lange verblijfsprocedure invoeren, aangezien artikel 9bis Verblijfswet geen enkel criterium ten gronde uitsluit. Ook onredelijke lange beroepsprocedures kunnen een onredelijk lange verblijfsprocedure uitmaken en dus in aanmerking komen voor regularisatie!

Verzoekers deden een aanvraag 9ter op 26.09.2016. Op 08.08.2017 werd deze ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing, hetgeen op heden nog steeds hangende is bij de RW.

Bijgevolg (zie verder onder punt 2) dienden zij sedert het ingediende beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter over een bijlage 35 te beschikken.

Verzoekers hebben zich sedert hun komst naar België onophoudelijk blijven integreren, dit geldt in het bijzonder voor de kinderen die reeds jarenlang school lopen. De moeder beschikt bovendien over legaal verblijf op grond van haar statuut van langdurig ingezetene, een statuut dat juist werd toegekend om haar integratie nog verder te faciliteren. Ondanks zijn gezondheidstoestand heeft de vader zich al die jaren ook geïntegreerd in België.

Zoals vermeld in de 9ter procedure, lijdt de vader aan een ernstige hartaandoening.

Het lange verblijf en de integratie van verzoekers worden afgewimpeld met de summiere stijlformule "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.", terwijl verzoekers intussen reeds 7 jaar in België verblijven.

Verzoekers zagen ook hoe rondom hen mensen de regularisatie van hun verblijf kregen, net omwille van langdurige procedures, goede integratie en mogelijkheden op de arbeidsmarkt,...

Er is sprake van een duidelijke analogie met de situatie van een onredelijke lange asielpprocedure met schoolgaande kinderen.

2.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de hangende 9ter procedure, terwijl deze ook werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Verzoekers menen bovendien dat het thans hangende beroep tegen de negatieve beslissing inzake 9ter schorsende werking .

Verzoeker verwijst naar het arrest CPAS d'Ottignies- Louvain-la-Neuve/ Moussa Abdida van het Hof van Justitie dd. 18.12.2014 (C-562/13) . In dat arrest betrof het een beroep tegen een ongegrondheidsbeslissing 9ter.

Uit het arrest vloeit voort dat de ernstig zieke vreemdeling die in beroep gaat tegen een weigering van zijn 9ter aanvraag met een verdedigbare grief op basis van artikel 5 en 13 Terugkeerrichtlijn (artikel 3 en 13 EVRM), recht heeft op een beroep met een van rechtswege schorsende werking bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"43 Wat in de eerste plaats de kenmerken betreft van het beroep dat tegen een terugkeerbesluit als aan de orde in het hoofdgeding moet kunnen worden ingesteld, volgt uit artikel 13, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 12, lid 1, van die richtlijn, dat derdelanders een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar wordt toegekend, dat zij kunnen aanwenden tegen een ten aanzien van hen genomen terugkeerbesluit.

44 Artikel 13, lid 2, van die richtlijn bepaalt dat de autoriteit of instantie die bevoegd is om op dat beroep te beslissen, de uitvoering van het bestreden terugkeerbesluit tijdelijk kan opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. Het in artikel 13, lid 1, van die richtlijn bedoelde beroep hoeft volgens die richtlijn dus niet noodzakelijkerwijze schorsende werking te hebben.

45 De kenmerken van dat beroep moeten evenwel worden bepaald in overeenstemming met artikel 47 van het Handvest, dat een herbevestiging vormt van het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming (zie in die zin arresten Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punt 37, en Agroconsulting- 04, C-93/12, EU:C:2013:432, punt 59) en volgens hetwelk eenieder wiens door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

46 In dat verband moet worden opgemerkt dat artikel 19, lid 2, van het Handvest met name bepaalt dat niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

47 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, die volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest, in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van artikel 19, lid 2, van dat Handvest, volgt dat, hoewel niet-staatsburgers tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te ontvangen van die staat, het besluit om een

vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

48 In de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van nonrefoulement schendt, verzet artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren.

49 Wanneer de uitvoering van een terugkeerbesluit meebrengt dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, kan er in bepaalde gevallen sprake zijn van schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115.

50 Die zeer uitzonderlijke gevallen worden gekenmerkt door het feit dat de schade die voortvloeit uit de verwijdering van een derdelander naar een land waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen wordt onderworpen, ernstig en onherstelbaar is. Het beroep tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, is derhalve alleen dan doeltreffend wanneer die derdelander over een beroep met schorsende werking beschikt teneinde te waarborgen dat het terugkeerbesluit niet wordt uitgevoerd voordat een grief betreffende een schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, door een bevoegde autoriteit is onderzocht. Die uitlegging vindt steun in de toelichtingen op artikel 47 van het Handvest, volgens welke de eerste alinea van dat artikel is gebaseerd op artikel 13 EVRM (arrest Réexamen Arango Jaramillo e.a./EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punt 42).

52 Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft namelijk geoordeeld dat, wanneer een lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, aan het in artikel 13 gestelde vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel pas is voldaan wanneer de betrokkenen een beroep met van rechtswege opschortende werking kunnen instellen tegen de uitvoering van de maatregel op grond waarvan zij kunnen worden verwijderd (zie met name EHRM, arresten van 26 april 2007, Gebremedhin/ Frankrijk, § 67, en 23 februari 2012, Hirsi Jamaa e.a./Italië, § 200).

53 Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert."

In casu dienden verzoekers een annulatieberoep in tegen de ongegrondverklaring van haar aanvraag 9ter, met een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM.

Verzoekers verwijzen tevens naar rechtspraak in kort geding van de Rechtbank van eerste aanleg te Luik waarbij de Belgische Staat wordt veroordeeld een bijlage 35 of een Attest van Immatriculatie af te leveren in afwachting van de uitspraak door de RW over het ingestelde beroep tegen de ongegronde resp. onontvankelijke 9ter (n° 15/17/C en 15/15/C van 3 maart 2015, stuk 5). Bijgevolg dient ook aan verzoekers een AJ, minstens bijlage 35 te worden afgeleverd. — —

De bestreden beslissing gaat echter nergens in op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, terwijl verzoekers nochtans uitdrukkelijk naar de 9ter aanvraag verwezen en de vader effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Er werd immers verwezen naar de verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM zoals ontwikkeld in de 9ter procedure.

te keren". Dit maakt vanzelfsprekend geen afdoende toetsing uit van artikel 3 EVRM.

Dat de bestreden beslissing ook om deze reden dient te worden vernietigd.

3.

Wat betreft de schending van artikel 8 EVRM, merken verzoekers op dat de bestreden beslissing ook hier geen rekening houdt met de medische situatie waarin verzoeker zich bevindt. Nochtans spreekt het voor zich dat verzoeker affectief, materieel en moreel wordt ondersteund door zijn vrouw en kinderen en dat mevrouw volledig alleen instaat voor het hele gezin."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22 december 1999, de instructie van Turtelboom d.d. 26 maart 2009 en de instructie van 19 juli 2009 om te motiveren dat een onredelijke lange beroepsprocedure een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Zij zijn zich onophoudelijk blijven integreren. Verzoeker lijdt aan een ernstige hartaandoening. Er wordt met geen woord gerept over de hangende aanvraag 9ter, terwijl het beroep tegen deze beslissing schorsende werking zou hebben. Verzoekers verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 18 december 2014. Zij hadden dus in het bezit moeten zijn van een bijlage 35. Er werd geen onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft vooreerst de eer te antwoorden dat verzoekers in hun aanvraag 9bis geen gewag hebben gemaakt van een langdurige beroepsprocedure en zij zich evenmin hebben beroepen op één van de rechtsregels waar zij thans naar verwijzen. De grief van verzoekers is in die mate niet dienstig, nu het geen motief betreft van de bestreden beslissing. Bij gebrek aan vermelding in hun aanvraag moest het bestuur er immers niet op antwoorden.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat zowel de wet van 22 december 1999 als de instructies van 2009 geen rechtskracht meer hebben. Verzoekers kunnen er zich dus ook niet dienstig op beroepen bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de mate dat zij een onredelijke lange beroepsprocedure beschouwen als een buitengewone omstandigheid, dient te worden opgemerkt dat de wet niet voorziet in specifieke criteria hieromtrent. Het bestuur beschikt bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf derhalve over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoekers maken op geen enkele manier concreet aannemelijk op welke wijze de beroepsprocedure (vermoedelijk wordt bedoeld op het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing aangaande de aanvraag 9ter) onredelijk lang zou hebben geduurd. De aanvraag 9ter werd ingediend op 13 oktober 2016 en ongegrond verklaard op 8 augustus 2017. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de RVV op 19 april 2018. Dergelijke gang van zaken is geenszins onredelijk lang. Alleszins maken verzoekers het tegendeel niet aannemelijk.

In de aanvraag 9bis werd evenmin melding gemaakt van de procedure 9ter als buitengewone omstandigheid, zodat het bestuur ook op dit element niet moest antwoorden.

Geheel ten overvloede merkt verwerende partij op dat met de aanvraag 9ter en de medische toestand van verzoeker wel degelijk rekening werd gehouden bij de thans bestreden beslissing. Zo blijkt uit de synthesenota d.d. 23 maart 2018 dat de aanvraag 9ter inderdaad ongegrond was verklaard en dat er geen recente medische attesten werden voorgelegd waaruit zou blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn te reizen.

Daar waar verzoekers menen dat een beroep tegen een ongegrondheidsbeslissing aangaande een aanvraag 9ter schorsende werking zou hebben, laten zij na een rechtsregel aan te duiden. Zij verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie d.d. 18 december 2014, maar laten na concreet aannemelijk te maken op welke manier dit arrest op hun situatie van toepassing zou kunnen zijn. Zo wordt in het arrest enkel gesproken over de schorsende werking van een beroep tegen een terugkeerbesluit wanneer een derdelander lijdt aan een ziekte waar geen behandeling voor beschikbaar is in het herkomstland.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het voorwerp van huidige vordering geen terugkeerbesluit is. En bovendien werd reeds door de bevoegde autoriteit, m.n. de gemachtigde van de staatssecretaris, bijgestaan door een arts-adviseur, besloten dat verzoeker geenszins lijdt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nu de behandeling wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Deze conclusie werd overigens bevestigd door de RVV in haar arrest nr. 202 710 d.d. 19 april 2018. Er is zoals verzoekers voorhouden derhalve ook geen risico op schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet kan

worden ingediend via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

3.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers voor hun kinderen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.3.4. In de aanvraag van 30 november 2017 werd het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- de kinderen zijn geboren in Griekenland en hebben nooit in Albanië gewoond;
- in oktober 2011 zijn de kinderen vanuit Griekenland naar België gekomen en hebben sindsdien België niet meer verlaten;
- ze gaan sinds 2011 in België naar school, de oudste dochter zit in het derde middelbaar, de jongste dochter zit in het zesde leerjaar;
- zij kunnen niet terugkeren naar Albanië om daar de aanvraag te doen én ze moeten in België blijven om pedagogische redenen, hun schoolopleiding zou op onverantwoorde wijze gedurende enkele maanden onderbroken worden als ze de aanvraag in Albanië moeten doen;
- hun vader en moeder verblijven in België: de moeder heeft een onbepaald verblijfsrecht in Griekenland, de vader heeft een aanvraag ingediend voor medische regularisatie die hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De moeder heeft een aanvraag gedaan om machtiging tot verblijf en gedurende de behandelingstermijn van deze aanvraag mag zij in België verblijven. De kinderen mogen niet van hun ouders gescheiden worden.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.5.1. Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden, omdat het begrip “buitengewone omstandigheden” niet gedefinieerd is en de verwerende partij in dit verband gebruik kon maken van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999), de instructie van minister Turtelboom van 26 maart 2009 en de instructie van 19 juli 2009. Verzoekers wijzen er op dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, dat deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond werd verklaard en dat het beroep daartegen nog hangend is. Verzoekers menen dat zij over een bijlage 35 zouden moeten beschikken gedurende de duur van dat beroep, omdat volgens hen dit beroep een schorsende werking moet hebben. Verzoekers stellen dat zij zich onophoudelijk zijn blijven integreren, in het bijzonder de kinderen die hier reeds jarenlang naar school gaan; de moeder die in legaal verblijf is in afwachting van het resultaat van haar aanvraag langdurig ingezetene; de vader heeft zich ook al jaren geïntegreerd ondanks zijn gezondheidsproblemen. Verzoekers wijzen erop dat er sprake is van een duidelijke analogie met de situatie van een onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen.

3.3.5.2. Uit de elementen die verzoekers hebben aangebracht in hun aanvraag van 30 november 2017, zoals hierboven weergegeven, blijkt niet dat zij zich gesteund zouden hebben op de wet van 22 december 1999 of op de instructies van 26 maart 2009 en 19 juli 2009. De verwerende partij kan en moet niet antwoorden op elementen die niet in de aanvraag worden aangevoerd. Het betoog in het eerste onderdeel van het enig middel is bijgevolg niet dienstig.

Volledigheidshalve wordt het volgende opgemerkt. De wet van 22 december 1999 was enkel van toepassing op aanvragen die werden ingediend binnen een termijn van drie weken vanaf de inwerkingtreding van die wet. Verzoekers kunnen zich niet op deze wet beroepen.

De instructie van 19 juli 2009 (die de criteria van de instructie van 26 maart 2009 overnam), waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit*

het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

3.3.6.1. In een tweede onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat er sprake is van een nog hangende procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, terwijl deze ook werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Het beroep tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou volgens verzoekers schorsende werking moeten hebben. Verzoekers verwijzen in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 december 2014 inzake Abdida (C-562/13), naar rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Luik van 3 maart 2015. Dat er geen schorsende werking is, houdt volgens verzoekers een schending in van artikel 3 van het EVRM, zeker wat de vader betreft.

3.3.6.2. De aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met medische elementen voor de vader werd ingediend op 26 september 2016, ontvankelijk verklaard op 16 februari 2017 en ongegrond verklaard op 8 augustus 2017. Huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend op 30 november 2017, dit is nadat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds ongegrond werd verklaard. In de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt inderdaad vermeld "De vader heeft een aanvraag gedaan tot medische regularisatie, die lopende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft echter niet de bevoegdheid om uitspraak te doen over een aanvraag voor medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Enkel het beroep tegen een beslissing genomen over zulke aanvraag kan hangend zijn bij de Raad. Bijgevolg diende de verwerende partij niet te motiveren aangaande een "hangende 9ter-procedure", gezien deze "9ter-procedure" niet meer hangende was, enkel het niet schorsend beroep tot nietigverklaring was op dat ogenblik hangende.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij menen dat dit beroep schorsende werking moet hebben, wordt erop gewezen dat dit beroep inmiddels is verworpen bij arrest van de Raad nr. 202 710 van 19 april 2018. Verzoekers hebben geen belang meer bij dit onderdeel van het enig middel.

Ondergeschikt wordt erop gewezen dat verzoekers er indertijd voor gekozen hebben enkel een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hadden zij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend, dan hadden zij overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, kunnen vragen om hun beroep versneld te behandelen, mocht er op dat ogenblik een verwijderingsmaatregel zijn waarvan de tenuitvoerlegging imminent werd. Op dat moment zou hun beroep schorsende werking gekregen hebben. Er wordt herhaald dat dit beroep inmiddels is afgehandeld, zonder dat verzoekers intussen verwijderd zijn, zodat hun theoretisch betoog niet meer actueel is en niet dienstig.

Verzoekers voeren aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt ingegaan op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, *“terwijl verzoekers nochtans uitdrukkelijk naar de 9ter aanvraag verwezen en de vader effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Er werd immers verwezen naar de verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM zoals ontwikkeld in de 9ter procedure”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 30 november 2017 over de medische situatie van de vader enkel wordt vermeld: *“De vader heeft een aanvraag gedaan tot medische regularisatie, die lopende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Hieruit blijkt dat in de aanvraag geen melding werd gemaakt van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, van het feit dat de vader in gevaar zou zijn bij een terugkeer of van een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM zoals ontwikkeld in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld kan de verwerende partij niet antwoorden op argumenten die niet worden aangevoerd in de aanvraag. In de aanvraag werd een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet aangevoerd, zodat de verwerende partij niet moest motiveren over artikel 3 van het EVRM. Er wordt ook opgemerkt dat de aanvraag werd ingediend door de ouders voor de kinderen, zodat bijgevolg de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de kinderen, vertegenwoordigd door hun ouders. Er werden geen argumenten aangevoerd in hoofde van de vader, alleen in hoofde van de kinderen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van de motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

3.3.7. In een derde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM: zij menen dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de medische situatie van de vader, terwijl de vader ondersteund wordt door zijn vrouw en kinderen.

In de aanvraag werd aangehaald dat de kinderen niet van de ouders mogen gescheiden worden. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld:

“Het gegeven dat de moeder mevrouw M. een onbeperkt verblijf in Griekenland heeft en ze een procedure van langdurige ingezetene heeft lopen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van mevrouw M. blijkt dat er een negatieve beslissing is genomen inzake de aanvraag langdurige ingezetene en aldus ook geen recht meer heeft op verblijf hier in België.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op het aangehaalde argument in de aanvraag, met name dat er geen verbreking is van de familiale banden.

In de aanvraag werd geen verband gelegd tussen de medische situatie van de vader met artikel 8 van het EVRM en werd trouwens geen enkele bijkomende uitleg gegeven over de medische situatie van de vader of de eventuele ondersteuning die hij nodig heeft van zijn familie. Er wordt opnieuw benadrukt dat de verwerende partij niet kan antwoorden op argumenten die niet werden aangevoerd in de aanvraag en er wordt herhaald dat de aanvraag enkel de kinderen betrof.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

3.3.8. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van

een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET